

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Ἀριθμός φύλλου 193

16 Νοεμβρίου 2006

Τό προσωπικό ἄθλημα

Τοῦτα, τὰ τελευταῖα χρόνια, τό πορτραῖτο τοῦ λεβέντη ἀθλητῆ κυριαρχεῖ στήν ἐπικαιρότητα. Ἐπιβάλλεται, χαρισματικά καί θαυμαστικά, στή συνειδησή μας. Ὅλοι, ἐπαινοῦμε τήν ἐπίμονη καί ἐπίπονη προπόνησή του. Καμαρώνουμε τήν ἄνεση καί τή χάρη τῶν κινήσεών του. Σημειώνουμε, μέ πόντους ἀκρίβειας, τήν αὐτοκυριαρχία του. Χειροκροτοῦμε τή νίκη του. Ἡ παρουσία του καί ὁ ἀγώνας του στό στάδιο τῆς κοινῆς, ἀθλητικῆς ἀναμέτρησης δίνουν στό λογισμό μας τό ἔναυσμα νά φυλλομετρήσει τό προσωπικό βιβλίο τοῦ μόχθου του. Τό κυρίαρχο ὄραμα, πού κολπώνει τήν ψυχή καί ἀτσαλώνει τό σῶμα του. Τή μακροχρόνια ἄσκηση, πού εἶναι ἰδιότυπο καί ἀξιοθαύμαστο σύμπλεγμα κόπου καί στέρνης. Τή θεληματική καί ἀποφασιστική ἀπόρριψη τῆς ραστώνης, πού ἐλευθερώνει τήν ὑπαρξη ἀπό τή χαμοζωή καί τήν τροchioδρομεῖ σιούς ἀνοιχτούς ὁρίζοντες τοῦ ἀγώνα καί τῆς νίκης.

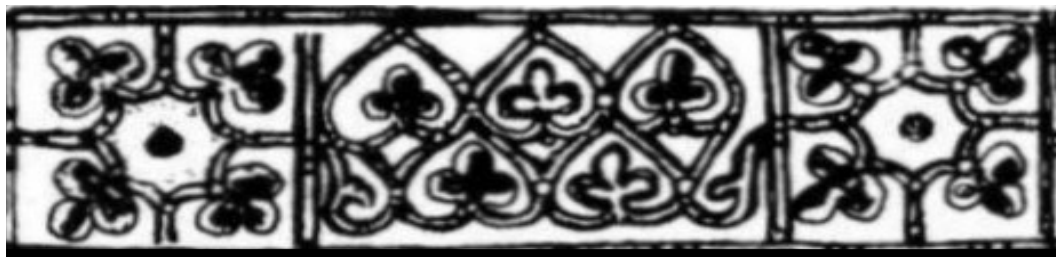
Παρακολουθώντας τίς ἐπιδόσεις καί τίς νίκες τῶν ἀθλητῶν μας, πῆρα τήν ἀπάντηση (ἄλλης κλάσης ἀπάντηση) στό πρόβλημα, πού τό θέτει, μέ φανφαρονικές διακηρύξεις, ἡ ἐποχή μας, ἀλλά δέ βρίσκει τό θάρρος, ἴσως καί νά μή διαθέτει τήν ἐντιμότητα, νά δρομολογήσει τή λύση του.

Η ἀνθρώπινη ἐλευθερία, τό ἀτίμητο αὐτό προνόμιο τῆς σκεπτόμενης ὕπαρξής μας, δέν μπορεῖ νά προσδιορίζεται ὡς αὐθαίρετος, ἐπιπόλαιος «ἐτισιθελισμός». Ὡς ἀνέλεγκτη ὑποταγή στό «καπρίτσιο» τῆς στιγμῆς. Ἡ ἐλευθερία μας εἶναι δύναμη τῆς ψυχῆς. ῥέλλογν καί ὑπόλογν. Ὅταν αὐτοπροσδιορίζεται μέ σύνεση καί μέ ὄραμα, ὅταν περνάει ἀπό τό ἐργαστήρι τῆς ἄσκησης καί τῆς προπόνησης καί ὅταν λειτουργεῖ κάτω ἀπό τή σοφή πηδαλιουχία τῆς φωτισμένης κρίσης καί τῆς ἐξαγιασμένης καρδιάς, ἀναδεικνύει τήν ὕπαρξν σέ κυρίαρχο καί σέ γενναῖο ἀθλητῆ τῆς κούρσας τοῦ βίου.

Τήν ὀριοθέτηση ἥ, μᾶλλον, τήν ἐμπειρική αὐτή κατάκτηση καί ἀξιοποίηση τῆς ἐλευθερίας τῇ βρίσκω ἀποτυπωμένη σέ ἕνα ἐξομολογητικό κομμάτι τῆς διδαχῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Γράφοντας σιούς Κορίνθιους, θυμίζει τοὺς ἀγῶνες τῶν ἀθλητῶν δρόμου, πού φορτισάrouν μέσα σιὰ σιὰδια, γιὰ νά πετύχουν πρωτιά καί νά χαροῦν, σιό κεφάλι τους, τό στεφάνι τῆς νίκης. Καί, μετὰ, στρέφει τήν προσοχή τῶν ἀποδεκτῶν τῆς ἐπιστολῆς του σιήν πνευματική ἄθληση τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Σιόν κόπο καί σιήν ἄσκηση, πού φέρνει τήν ὕπαρξν, σιήν ἀλήθεια τῆς ζωῆς καί σιήν «πεπληρωμένη» χαρά τῆς ἀγιότητας. Ἐκεῖ, πού περιμένει ὁ ἀγωνοθέτης Θεός καί τό ἄφθαρτο στεφάνι τῆς νίκης.

Καί συνεχίζει ὁ Ἀπόστολος, μέ ἀναφορά καρδιάς σιούς δικούς του ἀγῶνες. «Ἐγώ τοίνυν οὔτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως, οὔτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων» (Α΄ Κοριθ. θ΄ 26). Ἐγώ τρέχω, ἀλλ’ ὄχι ἄσκοπα. Ξέρω τί ζητῶ. Ἐχω κατάδηλο, μπροστά μου, τό σιόχο μου. Καί καθῶς ἀγωνίζομαι, δέ γρονθοκοπάω ἄστοχα τόν ἀέρα. Παλεύω, μέ ἐπίγνωση καί μέ ὄραμα. Καλλιεργῶ τό λογισμό μου σιή διάκριση καί σιήν ἀξιολογική ἐπιλογή. Καί ἀσκῶ τήν ὀρμή τῆς ψυχῆς μου, τῇ θέλνησῇ μου, σιήν αὐτοκυριαρχία καί σιήν κάθαρση.

Εἵκοσι αἰῶνες πέρασαν, ἀπό τότε, πού τό τρεμάμενο, ἀπό συγκίνηση, ἔχει τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐμπιστεύτηκε σιήν Ἐκκλησία τό φωτεινό ὄραμά του καί τόν τίμιο ἀγῶνα του. Καί ἐγώ, ὁ σημερινός διαβάτης τοῦ βίου, ἐρευνητής ἀνήσυχος τῆς παγκόσμιας ἱστορίας καί κληρονόμος τῆς πολυεπίπεδης ἐμπειρίας, νοιώθω τήν ἀνάγκη νά ὀμολογήσω, πῶς, ψάχνοντας, δέ βρῆκα, πουθενά καί ποτέ, ὠραιότερη ἄθληση, ἀπό τήν ἄσκηση τῆς προσωπικῆς μου ἐλευθερίας σιήν ἀναζήτηση τοῦ ἀληθινοῦ νοήματος τῆς ὕπαρξης καί σιόν ἀγῶνα γιὰ τήν πραγμάτωσή του.

Ἀγγραμματσύνης ὀλισθήματα

Εἰς ἀνά μὴ ἐπαρκοῦν, γιὰ τὴν ἀνάδειξη τῆς κακοδαιμονίας τοῦ Συνοδικοῦ μας θεσμοῦ, ὅλα τὰ «κουσούρια», πού σωρεύτηκαν στὸ διοικητήριο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προστίθεται καὶ ἡ ἀγγραμματσύνη πολλῶν φορέων τῆς ἀρχιερατικῆς ὑπευθυνότητος, πού τοὺς προδίδει νὰ λικνίζονται μεταξύ γραφικότητας καὶ γελοιότητος. Τό γεγονός σοκάρει. Καὶ ἐμβάλλει σέ προβληματισμό ὁλόκληρη τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία. Τὰ ἐρωτήματα, πού ἀναδύονται ἀπὸ τὴ συγκλονισμένη συνείδηση τοῦ κάθε Ἑλληνα καὶ ἀναταράσσουν τὸν ἀνύστακτο λογισμό του, εἶναι σκληρά καὶ πιεστικά: Ὡστε φτάσαμε σέ τέτοιο βάραθρο κατάπτωσης, πού τὰ πάντα ἀχρειώθηκαν καὶ ἐξαρθρώθηκαν; Σημαντικὴ μερίδα τῶν ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἐκπέσει ἀπὸ τό Πατερικὸ βάθος τοῦ ἀνεπίληπτου ἡθους καὶ ἔχει καταντήσει γεννήτορας ἀτέλειωτων ἠθικῶν σκανδάλων καὶ πρόξενος ἀφόρητης ἀλλοτρίωσης; Καί, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι τόσο στερημένοι στοιχειώδους παιδείας καὶ θεολογικῆς θωράκισης, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀναγνώσουν, μὲ διακριτικὴ ἰκανότητα, τὰ ἱερά κείμενα τῶν Γραφῶν καὶ νὰ μὴ εἶναι σέ θέση νὰ προ-

διορίσουν, μὲ ὁδηγὸ τὴ μακραίωνα Παράδοση, τό δικό τους ἀρχιερατικὸ χρέος καὶ τὴν εὐρύτατη ποιμαντικὴ δεοντολογία τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐνα ἀπὸ τὰ ἀποκαρδιωτικὰ συμπτώματα αὐτῆς τῆς στέρησης, εἶναι ἡ ἐξουθενωτικὴ δουλοπρέπεια. Ὁ ἀγράμματος καὶ ἀθεολόγητος Ἐπίσκοπος, «κατὰ τεκμήριο» πνευματικὸς ἡγέτης μιᾶς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἀνίκανος νὰ πορευτεῖ αὐτόνομα καὶ προσωπικὰ ὑπεύθυνα, γιὰ τοὺς προγραμματισμούς του καὶ γιὰ τίς ἐπιλογές του, αὐτοπαράδινεται, θελητὰ ἢ ἀθέλητα, στὴν ὑποπτη βούληση τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας. Ἐντάσσεται στὴν ἐποχιακὰ κυρίαρχη δύναμη. Στούς νομεῖς τῆς ἐξουσίας ἢ στούς συντελεστές τῆς μαφίας. Ἀποδέχεται τὴν ὑψηλὴ ἢ τὴν ἰδιοτελεῖ κηδεμονία τους. Καὶ καταντάει ἀνεγκέφαλος δοῦλος. Σέ καμμιά περίπτωση δὲν ἐκφέρει καὶ δὲν εἰσφέρει στὴν τράπεζα τῶν Συνοδικῶν διασκέψεων, ὑπεύθυνο λόγο, γέννημα προσωπικῆς ἀνησυχίας καὶ καρπὸ λιπαρῆς θεολογικῆς σπουδῆς. Δουλεῦει ὡς ἐξάρτημα τῆς ἐπηρεμένης ὀλιγαρχίας τῶν συναδέλφων του. Καὶ διαμορφώνεται, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, σέ ὑπηρέτη σκοτεινῶν συμφερόντων.

Ἐνας τέτοιος Ἐπίσκοπος δὲν εἶναι

δέκτης τῆς Ἀγιοπνευματικῆς ἔλλαμψης. Καί δέν καταθέτει ψῆφο, γέννημα ἀδιάλειπτης προσευχῆς καί βαθειᾶς μελέτης.

Ἀπό τό σύγχρονο ἄλμπουμ τῆς δραματικῆς ἀρχιερατικῆς ἀνεπάρκειας, ξεχωρίζω καί ἀπομονώνω, μέ τοῦτο τό δημοσίευσμά μου, ἓνα τυπικό δεῖγμα καί τό ἐμφανίζω «τῇ Ἐκκλησίᾳ». Σ' ὁλόκληρη τήν ἐκκλησιαστική μας κοινότητα. Γιά ἐλεύθερη ἀποτίμηση. Καί γιά συναγωγή συμπερασμάτων.

Πρόκειται γιά τόν ἐντελῶς «βοηθητικό» (κατά τή στρατιωτική ὁρολογία) ἐκκλησιαστικό ἀξιωματοῦχο, τόν ἐξαρτημένο ἀπό τό μανδύα τοῦ ἐκάστοτε προκαθήμενου, Μητροπολίτη Ἡλείας καί Ὡλένης Γερμανό. Τό Μητροπολίτη, πού, πρίν τρία χρόνια, ἀνέλαβε τήν εὐθύνη τῶν ἀνακρίσεων κατά τοῦ «σημασμένου» σκανδαλοποιοῦ Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί τόν ἀνακήρυξε, κατ' ἐπιταγή καί μέ τήν καθοδήγηση τοῦ Χριστόδουλου, ἁθῶα περιστερά. Δέ θά φυλλομετρήσω ὁλόκληρο τό βαρύ βιογραφικό του. Θά περιοριστῶ στήν παρουσίαση ἑνός καινούργιου στοιχείου, χαρακτηριστικοῦ καί ἀποδεικτικοῦ τῆς ἀγγραμματwsύνης του, πού ἐρμηνεύει τή δουλοπρεπή ἐξάρτησή του ἀπό τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο.

Κρίνω ἀπαραίτητο, νά προτάξω τήν ἰχνογράφηση τοῦ πλαισίου τῶν περιστατικῶν, μέσα στά ὁποῖα διακινήθηκε ὁ Μητροπολίτης Γερμανός, ὅποτε, δίχως νά μετρήσει τίς συνέπειες τῶν ἁστοχων ἐνεργειῶν του, ἀποκάλυψε τή θεολογική ἀνεπάρκειά του.

Στήν ἐπαρχία του διακονεῖ, ὡς ἔφη-

μέριος, ὁ ἱερέας Εὐστάθιος Κολλᾶς, πού εἶναι ἐκλεγμένος πρόεδρος τοῦ Συνδικαλιστικοῦ ὀργάνου τῶν ἱερέων ὅλης τῆς Ἑλλάδας, τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος» (ΙΣΚΕ). Ὅπως εἶναι φυσικό καί ἀναμενόμενο, ὁ πρόεδρος τοῦ ΙΣΚΕ δημοσιογραφεῖ, ἐνημερώνοντας τοὺς ἐνδιαφερόμενους συναδέλφους του γιά τίς πρωτοβουλίες καί τοὺς ἀγῶνες τοῦ Συλλόγου τους καί ἐκφράζοντας ἀπόψεις, γενικότερου ἐνδιαφέροντος, γιά τήν ἀνύψωση τῆς στάθμης τοῦ ἱερατικοῦ δυναμικοῦ καί γιά τή βελτίωση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ δημοσιογραφική δραστηριότητα τοῦ προέδρου καί τῶν μελῶν τοῦ διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΙΣΚΕ καί ἡ προβολή τους στίς τηλεοπτικές ὁθόνες, ἐνόχλησε τό Χριστόδουλο, (τόν, κατά τή διακήρυξή του, μαχητή ὑπέρ τοῦ δικαίωματος τῆς ἐλεύθερης ἐκφρασης). Καί, μέ Συνοδική ἐγκύκλιο διέταξε, νά μή δημοσιογραφοῦν οἱ κληρικοί καί νά μή μετέχουν σέ τηλεοπτικές συζητήσεις στρογγυλῆς τράπεζας, ἂν δέν ἔχουν τήν ἄδεια τοῦ δεσπότη τους.

Μετά τήν κυκλοφορία αὐτῆς τῆς ἀπαγόρευσης, ἡ εὐχέρεια δημοσιογραφικῆς καί τηλεοπτικῆς ἐνημέρωσης τῶν χιλιάδων ἱερέων, γιά τήν κίνηση τοῦ Συλλόγου τους, πέρασε στήν ἀρμοδιότητα καί στά καπρίτσια τοῦ Μητροπολίτη Ἡλείας Γερμανοῦ, πού εἶναι ὁ προῖστάμενος τοῦ προέδρου, π. Εὐσταθίου Κολλᾶ. Καί αὐτός, μέ ἔγγραφο του, πρὸς τόν ὑφιστάμενό του ἱερέα, καθόρισε τίς προϋποθέσεις καί τοὺς ὅρους, πού τοῦ ἐπιτρέπει νά δημοσιογραφεῖ.

Τό ἔγγραφο αὐτό τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ ἀποτελεῖ μνημειακό τεκμή-

ριο. Θά πρέπει νά μή χαθεῖ στόν ὄγκο τῶν ἐγγράφων, πού διακινοῦνται καθημερινά στά ἐκκλησιαστικά διοικητήρια. Ἡ διάσωσή του καί ἡ διαχρονική προβολή του, θά ἀποτελέσει ἀποδεικτικό στοιχεῖο τῆς σύγχρονης ἀρχιερατικῆς ἀγραμματοσύνης καί τοῦ διάστροφου προσδιορισμοῦ τῆς ἐπισκοπικῆς ἀρμοδιότητος.

Θά μοῦ ἐπιτρέψουν οἱ ἀναγνώστες μου, νά παρουσιάσω κάποιες ἀπό τίς θεμελιακές τοποθετήσεις αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου καί τή θεολογική διαλεκτική, πού ἐπιστρατεύει ὁ συντάκτης του, γιά νά τίς ἰσχυροποιήσει καί νά τίς καταστήσει(;;;) ἀπαραβίαστες.

1. Γράφει ὁ Μητροπολίτης Γερμανός:

«1. Κατανοῶ τό αἶτημα νά δύναται ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος (ΙΣΚΕ) νά ἐκφράζη δημοσίως τās ἀπόψεις του ἐπὶ τῶν θεμάτων, πού τόν ἀφοροῦν, μάλιστα μετά τήν πρὸς τοῦτο ἐξουσιοδότηση τοῦ Δ. Συμβουλίου του. Διὰ τοῦτο ὅσον ἀφορᾷ εἰς ἐμέ, τόν Μητροπολίτην Ἡλείας, σοῦ παρέχω διὰ τοῦ παρόντος τήν ἀδειάν μου νά ἐκφράξης δημοσίως εἰς τὰ Μέσα Ἐνημερώσεως τās ἀπόψεις τοῦ ΙΣΚΕ ὑπὸ τās ἐξῆς προϋποθέσεις:

α) Ὅτι θά εἶσαι Πρόεδρος τοῦ ΙΣΚΕ καί θά ἔχης πρὸς τοῦτο τήν ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ.

β) Ὅτι θά περιορίζεσαι νά ἐκφράξης δημοσίως μόνον τās ἀπόψεις τοῦ ΙΣΚΕ σέ θέματα, πού ἀφοροῦν τόν ΙΣΚΕ καί δὴ τούς Κληρικούς-Μέλη τοῦ ΙΣΚΕ καί ὄχι ἐπὶ παντός ἐκκλησιαστικοῦ θέματος καί

γ) Ὅτι ἡ δημόσια ἐκφρασις τῶν

ἀπόψεων τοῦ ΙΣΚΕ θά λαμβάνη χώραν εἰς τήν Ἡλείαν, ὅπου ἔχω καί τήν εὐθύνην καί τήν ἀρμοδιότητα νά παράσχω τήν ἀδειάν μου».

Ἰσως, διαβάζοντας αὐτό τό πλαίσιο τῆς δεσποτικῆς ἀδειας, θά γελάσατε. Ὅμως, πίσω ἀπὸ τή φαιδρότητα τῆς ἐπιχειρηματολογίας, πού προκαλεῖ γέλιο, ἀκολουθεῖ τό κύμα τοῦ προβληματισμοῦ.

α) Ὁ Μητροπολίτης Γερμανός δίνει τήν ἀδεια νά ἐκφράζει ὁ ἱερέας π. Κολλᾶς ἀποψη σέ θέματα, πού ἀφοροῦν τόν ΙΣΚΕ, ἀλλά δέν τοῦ ἐπιτρέπει νά ἐκφράζει γνώμες, «ἐπὶ παντός ἐκκλησιαστικοῦ θέματος». Ἀλλά, πῶς εἶναι δυνατό νά χαραχτεῖ διαχωριστική γραμμή, ἀνάμεσα στά θέματα τοῦ ΙΣΚΕ καί στά γενικότερα ἐκκλησιαστικά θέματα; Τά γενικά θέματα, πού συγκλονίζουν τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, δέν ἀποτελοῦν θέματα ἐνδιαφέροντος καί ἀγωνίας τοῦ σώματος τῶν λειτουργῶν τοῦ Θυσιαστηρίου; Ἡ ἀναταραχή, πού τήν ἔζησε καί ἐξακολουθεῖ νά τή ζεῖ ἡ ἑλληνική κοινωνία στό σύνολό της, μετά τήν πρόσφατη ἀποκάλυψη τῶν διάστροφων ἰδιαιτεροτήτων μιᾶς σημαντικῆς μερίδας τῶν σημερινῶν ποιμένων, μπορεῖ νά ἀφήσει ἀδιάφορους τούς ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι, καθημερινά, ἐρχονται σέ ἐπαφή μέ τό ἐκκλησιαστικό ποίμνιο, ἀφουγκράζονται τή λαϊκή ἀγωνία καί γίνονται ἀποδέκτες τῆς εἰρωνείας καί τῆς κατακραυγῆς «τῶν ἀτόπων καί πονηρῶν ἀνθρώπων» (Β' Θεσσ. γ' 2); Ἄν οἱ ἱερεῖς σφραγίσουν ἐρμητικά τά στόματά τους καί ἐπιχειρήσουν, μέ τήν προβληματική σιωπῇ τους, νά ἐπικαλύψουν τούς ἀρχιερατικούς βόθρους, θά κατηγορηθοῦν γιά συμμετοχή στό κύκλωμα καί γιά συνερ-

γία στίς πράξεις της διαφθοράς. Καί θά γίνουν αἴτιοι μείζονος σκανδαλισμοῦ τοῦ σκανδαλισμένου καί ἀπορρήμένου πληρώματος.

β) Ὁ σοφός(!!!) Ἱεράρχης Γερμανός προσδιορίζει καί τὰ γεωγραφικά ὄρια τῆς δημοσιογραφικῆς δραστηριότητος τοῦ προέδρου τοῦ ΙΣΚΕ. «Ἡ δημόσια ἔκφρασις τῶν ἀπόψεων τοῦ ΙΣΚΕ θά λαμβάνη χώραν εἰς τὴν Ἡλείαν, ὅπου ἔχω καί τὴν εὐθύνην καὶ τὴν ἀρμοδιότητα νὰ παράσχω τὴν ἀδειάν μου». Ἀλλά, τί περίεργος περιορισμός εἶναι αὐτός; Ἀπὸ τὴ στιγμὴ, πού ἡ ἔκφρασις τῶν ἀπόψεων τοῦ ΙΣΚΕ θά εἶναι «δημόσια», πῶς θά λαμβάνει χώραν μόνο στὴν Ἡλεία; Ἕνα κείμενο, πού δημοσιεύεται, ἀποκτάει φτερά καί πετάει ἀπὸ περιοχὴ σὲ περιοχὴ καί ἀπὸ ἀναγνώστη σὲ ἀναγνώστη. Αὐτό, ἄλλωστε, ἐκφράζει τὸ ρῆμα «δημοσιεύω» ἢ δημοσιοποιῶ». Μὲ ποιὸ τρόπο ὁ πρόεδρος τοῦ ΙΣΚΕ θά βάλει φραγμό, ὥστε νὰ μὴν κυκλοφορήσῃ τὸ κείμενό του πέραν τῶν ὁρίων τῆς Μητροπόλεως Ἡλείας; Ὁ ἡγεμόνας Μητροπολίτης Γερμανός, πού ἐκδίδει τὴν προσδιοριστικὴ καί, ταυτόχρονα, ἀπαγορευτικὴ ἐντολή, δέ δίνει τὴν ἀπαραίτητη ὁδηγία. Καί κεντρίζει τοὺς ἀναγνώστες του νὰ ἀνταποκριθοῦν μὲ ἔκφραστικό μεδίωμα.

Ὑπάρχει, ὡστόσο καί ἄλλη προβληματικὴ παράμετρος στὴ δεσποτικὴ αὐτὴ ἀπαίτηση. Ὁ κ. Γερμανός ἐπιτρέπει στὸν π. Κολλᾶ νὰ ἐκφράζει «δημοσίως μόνον τὰς ἀπόψεις τοῦ ΙΣΚΕ σὲ θέματα, πού ἀφοροῦν τὸν ΙΣΚΕ καὶ δὴ τοὺς Κληρικούς-Μέλη τοῦ ΙΣΚΕ...». Ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ δὲν κατοικοῦν στὰ ὄρια τῆς Μητροπόλεως Ἡλείας, ἢ, κατ' ἀκρίβεια δὲν κατοικοῦν μόνο στὴ Μητρόπολιν Ἡλείας. Βρίσκονται ἐγκα-

τεσπαρμένοι σ' ὅλη τὴν ἑκτασὴ τῆς ἐλληνικῆς ἐπικράτειας. Αὐτοὶ ὅλοι, πῶς θά ἐνημερωθοῦν γιὰ τοὺς προβληματισμούς τοῦ Συλλόγου τους καί γιὰ τίς πρωτοβουλίες, πού πῆρε ἢ πρόκειται νὰ πάρει τὸ διοικητικὸ τους Συμβούλιο, γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς ὁποιασδήποτε, ἐποχιακῆς κρίσης; Ὁ πρόεδρος τους θά δημοσιογραφεῖ στὰ κρυφὰ καί θά κρατᾷ γερά στὰ χέρια του τὰ δημοσιεύματα, μὴ τυχόν καί ξεπέσει κανένα καί διαφύγει ἔξω ἀπὸ τὰ ὄρια, πού ἔθεσε ὁ Μητροπολίτης Γερμανός; Ἡ, ἂν κάποιος ξεφύγῃ καί ἀναπαραχθεῖ ἀπὸ κάποιον ἄλλο, ἐκκλησιαστικὸ ἢ πολιτικὸ ἔντυπο, ὁ πρόεδρος Κολλᾶς θά κληθεῖ σὲ ἀπολογία καί θά ὑποστῇ κυρώσεις;

Φαιδρά ἐνδεχόμενα, μετὰ ἀπὸ φαιδρές δεσποτικὲς πρωτοβουλίες.

2. Στὴ συνέχεια τῆς ἐπιστολῆς του ὁ Μητροπολίτης Γερμανός ἀναπτύσσει τὴν ἐπιχειρηματολογία του, ὅτι δημόσιο λόγο γιὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ προβλήματα δικαιούται νὰ ἐκφέρει μόνο ὁ Μητροπολίτης. Οἱ ἱερεῖς καί οἱ λαϊκοὶ δὲν ἔχουν τὴν ἐξουσιοδότηση καί τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιοποιοῦν τίς ἀγώνιες τους καί τοὺς προβληματισμούς τους καί, πολὺ περισσότερο, δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται νὰ στιγματίζουν συμπεριφορές Ἐπισκόπων καί νὰ ζητοῦν ἀλλαγές ὑπεύθυνων παραγόντων τοῦ διοικητικοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας.

«Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν εὐθύνην τῆς διαφυλάξεως τῆς ἀμωμήτου Ὁρθοδόξου πίστεως... καὶ τὴν ἀνύψωση τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ Λαοῦ» ἔχει ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπισκόπων ἐνός τόπου καί ὄχι ὁ Ἱερός Σύνδεσμος τῶν Κληρικῶν αὐτοῦ.

Οἱ Πρεσβύτεροι, οἱ διάκονοι καὶ οἱ πισταοὶ εἶναι πάντοτε στενά συνδεδεμένοι μέ τόν Ἐπίσκοπόν τους καὶ πάντοτε ἐκφράζονται δι' αὐτοῦ. Ὁ Ἐπίσκοπος εἶναι τό κοινόν στόμα Κλήρου καὶ Λαοῦ».

Καί λίγο πιά κάτω, στό ἴδιο, ἀνιστόρητο καί ἀθεολόγητο κείμενό του, διατυπώνει τήν ἐξῆς, παράδοση, πρωτάκουστη καί ἀτεκμηρίωτη γνώμη, πού φαλκιδεύει τήν ἐλευθερία καί κοπαιοποιεῖ τίς προσωπικότητες, τίς ἐνταγμένες στό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

«Κάθε Σύλλογος Κληρικῶν ἢ Χριστιανῶν Λαϊκῶν, διά νά συγκροτηθῇ πρέπει νά ἔχη τήν σύμφωνον γνώμην, τήν ἄδειαν καί τήν εὐχὴν τοῦ ἐπιχωρίου Ἀρχιερέως του καί τά ἄρθρα τοῦ Καταστατικοῦ του νά ἔχουν ἐγκριθῇ ἀπό αὐτόν. Τότε καί ΜΟΝΟΝ τότε προβαίνει στήν ἴδρυσιν Συλλόγου καί ἐγκρίσιν Καταστατικοῦ ἀπό τό Πρωτοδικεῖον, ἄλλως μπορεῖ νά θεωρηθῇ παρασυναγωγή».

Τί σχόλιο νά διατυπώσῃ κανεῖς γι' αὐτή τήν παράδοση θέσῃ τοῦ κ. Γερμανοῦ! Εἶναι τόσο ἄσχετος μέ τόν κλάδο ἔρευνας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας; Καί εἶναι τόσο ξένος καί μέ τό ἔορτολόγιο καί τό Συναξάριο τῆς Ἐκκλησίας μας; Τά Συναξάρια καί οἱ λεπτομερέστεροι βίοι τῶν ἁγίων μας, καθημερινά μᾶς παρουσιάζουν καί μᾶς ἱστοροῦν τοὺς ἁγῶνες καί τοὺς ἄθλους ἀπλῶν Ἱερέων, Διακόνων καί Μοναχῶν, πού ἔβαλαν τά στήθη τους γιά νά ὑπερασπιστοῦν τή γνήσια πίστη καί νά διασώσουν τό λυτρωτικό βίωμα, τή στιγμή, πού κάποιοι ἀξιωματοῦχοι, φορεῖς τοῦ ἐπισκοπικοῦ ὡμοφορίου, ὑποχωροῦσαν στίς πιέσεις τῶν αἰρετικῶν ἢ αὐτομολοῦσαν στή χλιδή τῆς κο-

σμικῆς ἐξουσίας. Δέν ἔχει διαβάσει τίποτα ὁ Μητροπολίτης Γερμανός, γιά τόν ἅγιο Ἀθανάσιο, τό βαθύ μελετητή τῶν Γραφῶν καί ἐμπειρο χειριστή τῆς θεολογικῆς διαλεκτικῆς, πού, προτοῦ ἀκόμα ἀνεβεῖ ὅλα τά σκαλοπάτια τῆς ἱερωσύνης, νέος στήν ἡλικία καί διάκονος κατὰ τό ἐκκλησιαστικό του λειτουργήμα, μέ τήν χαρισματική παρουσία του, μέ τήν καταξιωμένη σοφία του καί μέ τήν ἀδιαφιλονίκητη διαλεκτική του, ἔγινε ὁ ἐμπνευστής καί ὁ ὁδηγός τῶν Πατέρων τῆς Πρώτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου;

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, στόν ἐγκωμιαστικό του Λόγο «Εἰς τόν Μέγαν Ἀθανάσιον» γράφει: «Καί διά τοῦτο πρῶτον μὲν ἐν τῇ κατὰ Νίκαιαν ἀγία ταύτῃ συνόδῳ, καί τῶ τῶν τριακοσίων ὀκτώ καί δέκα ἀριθμῷ ἀνδρῶν λογάδων, οὓς τό Πνεῦμα τό ἅγιον εἰς ἐν ἡγαγεν ὅσον ἦν ἐπ' αὐτῷ, τήν νόσον ἐστησεν (ὅσο τοῦ ἦταν δυνατό ἀγωνίστηκε γιά νά ἀνακόψῃ τήν πορεία τῆς ἀρρώστιας τοῦ Ἀρειανισμοῦ)· οὐπω μὲν τεταγμένος ἐν ἐπισκόποις, τά πρῶτα δέ τεταγμένος τῶν συνελλυθῶτων (δέν ἦταν ταγμένος ὡς ἐπίσκοπος, ἀνάμεσα στοὺς ἐπισκόπους, γιατί ἦταν διάκονος, ἀλλά κατεῖχε τήν πρώτη θέση, ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους)· καί γάρ ἦν ἀρετῆς οὐχ ἥττον ἢ βαθμῶν ἢ προτίμησις» (ἡ ἐπιλογή του καί ἡ προώθησή του ἀνάμεσα στοὺς ἐπιλέκτους Συνέδρους, ὀφειλόταν ὄχι στόν ἱερατικό βαθμό, πού κατεῖχε, ἀλλά στήν ἀρετή του).

Ἄν ὁ Μέγας Ἀθανάσιος ζοῦσε στήν ἐποχή μας, δέν θά τοῦ ἐπιτρεπόταν ἀπό τόν Μητροπολίτη Γερμανό νά ἐκφέρει ὑπεύθυνη γνώμη γιά ὅποιοδήποτε ἐκκλησιαστικό ζήτημα, γιάτί τό δικαί-

ωμα αυτό, ἀνήκει, κατὰ τό σοφό(!!!) Ἐράρχη Ἠλείας καί Ὡλένης μόνο στὸν Ἐπίσκοπο. Ὁ Γερμανὸς θὰ εἶχε λόγο καί ψῆφο. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος θὰ δεσμευόταν ἀπὸ τὴν Ἐγκύκλιο τοῦ Χριστόδουλου καί ἀπὸ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ Γερμανοῦ.

Ἐπιλεκτικά, ἀλλὰ ἐνδεικτικά, θὰ θυμίσω στὸ σύγχρονο, ὑπερόπτη καί ἀγράμματο, διαχειριστὴ τῆς ἐπισκοπικῆς τιμῆς Γερμανὸ δυὸ ἀκόμα περιπτώσεις.

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ἀκτινοβόλα φυσιογνωμία, πού κυριάρχησε κατὰ τὸν ἔβδομο αἰῶνα, ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ ὁμολογητής. Δέν ἦταν Ἐπίσκοπος ὁ ἅγιος Μάξιμος, γιὰ νὰ κομπορρημονεῖ καί νὰ μονοπωλεῖ τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου, διακηρύττοντας, ὅτι αὐτός καί μόνο ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζει τὴ διδασχὴ τῆς Ἐκκλησίας καί νὰ μιλάει, αὐθεντικά καί ἀλάθητα, γιὰ λογαριασμό καί τῶν κληρικῶν καί τῶν λαϊκῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Δέν ἦταν οὔτε κἂν πρεσβύτερος. Ἦταν μοναχός, μύστης τῆς θεωρίας, δηλαδή τῆς ἀτέρμονης προσήλωσης στὸ λατρευτὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ καί τῆς καρδιακῆς προσευχῆς. Ἦταν, ὥστόσο καί βαθύς Θεολόγος. Ἀνθρωπος τῆς πολλῆς μελέτης καί τῆς ἐμβάθυνσης στὰ ἱερά νοήματα τῶν Ἀγίων Γραφῶν καί στίς ἀναλύσεις τῶν προγενέστερων τοῦ Πατέρων. Ὁ στοχασμὸς τοῦ δεμένου καί συγκροτημένος, οἱ ἀπόψεις τοῦ προσεκτικῆς καί κατασταλαγμένες, ἀποτελέσαν βαθμίδα ἀληθινῆς προόδου κατὰ τὴν ἐκδίπλωση τῆς Θεολογίας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας καί κριτήριο καθαρότητος, μέσα στὸ κλίμα τῶν συζητήσεων καί τῶν συγκρούσεων, πού σημειώθηκαν κατὰ τὴν ἐποχὴ του. Διώχτηκε ἀπὸ

κοσμικοὺς καί ἐκκλησιαστικοὺς ἄρχοντες, ἐξορίστηκε, ὑπέφερε τὰ πάνδεινα. Ἀλλὰ ἔμεινε σταθερὸς στὴν πίστη του καί στὴν καλλιέργεια τοῦ ἀνόθευτου θεολογικοῦ λόγου. Προσωπικότητα ἀδέσμευτη, γραφίδα αὐθεντικὴ καί δασκαλὸς ἀκριβέστατος. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ του ἴσαμε σήμερα, οἱ γενεές τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν μελετητῶν τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας μέ εὐλάβεια σκύβουν στὰ κείμενά του καί ἀντλοῦν τὸ νέκταρ τῆς εὐσέβειάς του καί τοῦ στοχασμοῦ του.

Ἡ δεύτερη περίπτωση εἶναι ἡ ἀκοίμητη Μονὴ τοῦ Στουδίου, πού ἔδωσε χυμούς πνευματικὸς στὴ Βασιλεύουσα, σέ μῆκος χρόνου, πού ἔφτασε τὴ χιλιετία. Δέν ὑποθήκευσαν τὸ θεολογικὸ τους θησαύρισμα οἱ μοναχοὶ τοῦ Στουδίου στὴν ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικὴ ἐξουσία. Ὅταν τὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης τὸν κοσμοῦσε καί τὸν δραστηριοποιοῦσε ἡ φωτισμένη ἀγιότητα, ἡ θεολογικὴ πιστότητα καί ἡ ἀλύγιστη λεβεντιά, οἱ Στουδίτες βρίσκονταν στὸ πλευρὸ τοῦ Πατριάρχου καί συνέπλεαν μέ τὸ σκάφος τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἀγιότητος. Ἀλλ' ὅταν στὴν καθέδρα τῆς ἀνώτατης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἐνθρονιζόταν ἡ ἐπιπολαιότητα, ἡ λυμφατικὴ παιδεία καί ἡ κοσμικὴ ἀρχὴ τῆς συμβιβαστικῆς διαπλοκῆς, οἱ ταπεινοὶ μοναχοὶ τοῦ Στουδίου ὑψωναν φωνὴ διαμαρτυρίας καί ἀντιπαράτασσονταν καί μέ Πατριάρχες καί μέ πρόσωπα τῆς ἀνώτατης, κρατικῆς ἐξουσίας. Τότε, δέν ὑψωνε ὁ Πατριάρχης τὸ λάβαρο τῆς ἀλήθειας. Καί δέν ἐπέβαλλε ἐκεῖνος τὸ θέλημά του. Τὸ ὑψωναν οἱ ἀπλοὶ μοναχοί. Οἱ ἄνθρωποι τῆς προσευχῆς καί τῆς μελέτης. Οἱ λιτανευτές τοῦ θησαυρίσματος τῆς Ὁρ-

θόδους Παράδοσης. Οί ζωντανές λαμπάδες του φωτισμού και της θυσίας.

Δήλωσα, ότι θά ανασύρω από την ιστορία μερικά παραδείγματα, εύγλωτα και αποστομωτικά. Άλλά ή παρελαση των αγίων μορφών δέν έξαντλείται, όταν κανείς ανοίγει τό βιβλίο της εκκλησιαστικής μας ιστορίας και παρακολουθεϊ, μέ δέος και προσοχή, τίς εξέλιξεις.

Έκείνο, πού έκπλήσσει και καταπικραίνει, εϊναι, ότι ύστερα από μία ιστορική διαδρομή είκοσι όλόκληρων αιώνων και μέ δεδομένη τήν όμορφη, αντίστασιακή, θυσιαστική και μαρτυρική προσφορά λόγου και άγνου παραδείγματος, έρχεται ό σημερινός Μητροπολίτης του Πύργου νά διδάξει τή δεσποτική άπολυταρχία και νά έπιχειρήσει νά φιμώσει και νά άλυσοδέσει τό θεολογικό λόγο και τά ξεσπάσματα της καρδιάς.

3. "Αν σταματούσε στή δημοσιοποίηση της άρχομανίας του ό Μητροπολίτης Γερμανός και στή, θεληματική ή άθέλητη, άποκάλυψη των κοσμικών, άπολιταρχικών παρορμήσεών του, θά μπορούσε κανείς νά τόν αντιμετώπισει μέ συγκατάβαση και μέ έπιείκεια, αιτιολογώντας τίς παρεμβάσεις του ως συμπτώματα της έλλιπέστατης θεολογικής του κατάρτισης. "Όταν, όμως, προχωρεϊ, άθεόφοβα, και στήν πλαστογραφημένη έκμετάλλευση κειμένων της Έρής Άποκάλυψης και, όταν τολμάει νά ύποκαταστήσει τό Πρόσωπο του Θεανθρώπου Κυρίου μας μέ τό δικό του πρόσωπο, ή βλασφημία εϊναι άπεριόριστη και άσύγγνωστη.

Όλοκληρώνοντας τά έπιχειρήματά

του ό Μητροπολίτης Γερμανός και φτάνοντας στον έπίλογο, σημειώνει:

«Άγαπητέ μου π. Ευστάθιε,

Εϊναι δυνατόν νά ύπάρξει ΙΣΚΕ χωρίς τήν εύλογία της 'Ι. Συνόδου;

Και εϊναι δυνατόν ό ΙΣΚΕ νά προσφέρη θεάρεστον ύπηρεσίαν στά Μέλη του και στον Λαόν, χωρίς ή και κόντρα στους Έπισκόπους της Έκκλησίας της Ελλάδος; Άδύνατον. Διότι: "Χωρίς έμου ού δύνασθε ποιείν ούδέν", μάς διεβεβαίωσεν ό 'Ιδιος ό Κύριος (Ίωάν. ιε' 1-7).

Ό λόγος αυτός του Κυρίου μας, πού τόν έπικαλείται μέ έλαφρή συνείδηση ό Μητροπολίτης Γερμανός, γιά νά άποστομώσει (Sic) τόν ιερέα, άποδέκτη της έπιστολικής καταφοράς του, άποτελεϊ μέρος της τελευταίας διδαχής Του, πού τήν άπηύθυνε στους μαθητές Του, μέσα στο ιερό δέος και στή βαθειά συγκίνηση του Μυστικού Δείπνου, λίγο πρίν τή σύλληψη Του και τήν άνύψωσή Του στο Σταυρό.

Μίλησε ό Κύριός μας στους μαθητές Του και εϊπε: «Εγώ είμι ή άμπελος, ύμεις τά κλήματα. Ό μένων έν έμοί κάγώ έν αύτώ, ούτος φέρει καρπόν πολύν, όπi χωρίς έμου ού δύνασθε ποιείν ούδέν» (Ίωάν. ιε' 5).

Όπως διαπιστώνει ό αναγνώστης, ή ύπόμνηση αύτή δέν εισάγει καμμία ταύτιση του Θεϊκού Προσώπου μέ τά πρόσωπα των Άποστόλων Του. Άντίθετα, έπισημαίνει μέ έμφαση, ότι γιά νά ζήσουν οι Άπόστολοι τήν κοινωνία μέ τό Διδάσκαλό τους και Λυτρωτή τους και γιά νά άνταποκριθοϋν στήν άποστολή τους έπρεπε νά βρίσκονται σέ ζωντανή σύνδεση μαζί Του και νά άντλοϋν από Έκείνον τή δύναμη και τή λυτρωτική Χάρη, άκριβώς όπως τό κλί-

μα βρίσκεται σέ ὀργανική σύνδεση μέ τή ρίζα τῆς ἀμπέλου καί ἀντλεῖ ἀπό ἐκεῖ χυμούς καί ζωτική δύναμη. Καί αὐτή ἡ διασύνδεση μέ τήν «Ἀμπελον», πού εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός καί αὐτή ἡ ἀντληση πνευματικῶν χυμῶν καί Χάριτος ἀπό τό δικό Του, λυτρωτικό Πρόσωπο, εἶναι ἀναγκαῖα γιά ὅλους μας, ἀν θέλουμε νά ἐξαγιασσουμε τήν ὕπαρξή μας καί νά τήν καταστήσουμε ἱκανή, νά ἐμπλουτιστεῖ μέ τούς καρπούς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ βλάσφημη ταύτιση τοῦ Ἐπισκόπου μέ τό Θεανδρικό Πρόσωπο τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ αἵρεση ἀποκρουστική καί ἀπαράδεκτη καί βλασφημία κατάφωρη. Τοποθετεῖ τόν ἄνθρωπο καί τόν Θεάνθρωπο στήν ἴδια ἐξέδρα. Ἐξομοιώνει καί ἐξισώνει τό λυτρωτικό ἔργο τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, τήν ἐνανθρώπιση, τήν ἀποκάλυψη τῶν μυστηρίων τοῦ Οὐρανοῦ, τή Θουσία τοῦ Γολγοθᾶ, τήν Ἀνάσταση καί τήν ἔκχυση τοῦ Παναγίου Πνεύματος, τό μοναδικό καί ἀνεπανάληπτο γεγονός τῆς πανανθρώπινης ἱστορίας, μέ τήν παρουσία τοῦ φθαρτοῦ καί ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου, πού ἐπενδύεται ἀρχιερατική ἐξουσία καί ἀναλαμβάνει, ὅχι νά σώσει αὐτός, ἀλλά νά χειραγωγῇ τό συνάνθρωπό του στά πόδια τοῦ Σταυρωμένου Κυρίου, γιά νά γευτεῖ τήν ἀπειρη θεία Ἀγάπη καί νά ἀπολαύσει τή λύτρωση.

Ποίός θά ἐξηγήσει αὐτή τήν ἀγεφύρωτη διαφορά στό Μητροπολίτη Γερμανό καί ποιός θά τόν πείσει; Τό κενό τῆς παιδείας τό ὑπερπληρώνει, συχνά, τό βάρβαρο πείσμα. Καί ἡ μετακίνηση ἀπό τό σκοτάδι στό φῶς, ἀπό τήν ὀλέθρια παρερμηνεία στήν πεντακάθαρη ἐρμηνεία, ἀπό τή σκοτοδίνη τοῦ πεί-

σματος στήν ἄνεση τοῦ διαλόγου, εἶναι διαδικασία δυσχερέστατη. Σχεδόν ἀνέφικτη.

Ἀφήνω τά ὁποιαδήποτε συμπεράσματα, πού μπορεῖ νά διατυπώσει κανεῖς, ἔχοντας μπροστά του τό κείμενο τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μητροπολίτη Γερμανοῦ πρὸς τόν ἱερέα Κολλᾶ. Καί διακινδυνεύω τή διατύπωση ἑνός συλλογισμοῦ, πού μεταβιβάζει ἕνα ὀξύ προβληματισμό στόν ὑπεύθυνο πρόεδρο τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, στίς μηχανορραφίες του καί στίς ὑποπτες ἐπιλογές του, προσπερνάει σοβαροῦς, μελετημένους καί ἐντιμους ἱεράρχες καί ἀναθέτει εὐαίσθητες ἀποστολές σέ πρόσωπα, σάν τοῦ Μητροπολίτη Ἡλείας Γερμανοῦ.

Πρὶν τρία χρόνια, καταθρουβημένος ἐξ αἰτίας τῶν πολλαπλῶν, ἀνεκδιήγητων, σκανδάλων τοῦ φίλου του καί συνοδοιπόρου του Παντελεήμονα Μπεζενίτη καί ἔντρομος μὴ τυχόν τό διογκωμένο κύμα τῆς κατακραυγῆς ἀναστραφεῖ καί σωρευτεῖ στό δικό του πρόσωπο, βρῆκε, βολικό ὑπηρέτη τοῦ σχεδιασμοῦ εἰκονικῆς ἀπόλωσης τοῦ «κραγμένου» Μπεζενίτη, τόν Μητροπολίτη Γερμανό. Καί ἀνέθεσε σ' αὐτόν τήν εὐθύνη τῶν «σικέ» ἀνακρίσεων.

Ὁ Γερμανός, φτωχός στά γράμματα, ἴσαμε, πού νά μὴ δυσκολεύεται νά παραποιεῖ τό νόημα τῶν Ἀγίων Γραφῶν, δέ θά εἶχε καμμία ἀναστολή, ἀκόμα καί ἂν τοῦ ὑποδεικνυόταν, νά σκαρώσει καινούργια, ἐρμηνεία καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων, ἱκανή νά καλύψει τίς ἐκτροπές καί τίς διαστροφές τοῦ ὑπόδικου δεσπότη.

Ἐκτός ἀπ' αὐτό, ὁ Παντελεήμων Μπε-

ζενίτης επί σειρά έτων ήταν γείτονας του Γερμανού καί φίλος του. Ός Μητροπολίτης Ζακύνθου, έπικοινωνούσε μαζί του, πυκνά καί έγκάρδια. Καί ή θερμή τής φιλικής σχέσης δέσμευε τόν άνακριτή Γερμανό. Τόν ώθουσε στην άσκησή άπεριόριστης «οίκονομίας» καί στή σύνταξη άπαλλακτικού άνακριτικού πορίσματος.

Επί πλέον, ή διαπιστωμένη δουλική διάθεση του Γερμανού στό Χριστόδουλο, έξασφάλιζε τήν άπόλυτη ευθυγράμμιση στίς άρχιεπισκοπικές έντολές καί τήν έφαρμογή διαδικασίας, πού θά άπέτρεπε τήν περιπέτεια παραπομπής του Μπεζενίτη στό Πρωτοβάθμιο γιά τούς Άρχιερεΐς Συνοδικό Δικαστήριο.

Τό άποτέλεσμα ήταν, όπως τό όραματίστηκε καί όπως τό μεθόδευσε ό Χριστόδουλος. Μέ τεχνάσματα, μέ νοηματικές φαλκιδεύσεις των Ίερών Κανόνων, μέ περιθωριοποίηση του όγκωδέστατου άποδεικτικού ύλικού, ό Γερμανός συνέταξε πόρισμα άπαλλακτικό καί είσηγήθηκε τή διαβίβαση του άνακριτικού φακέλλου στό Συνοδικό Άρχείο.

Ό ένοχος καί ύπόλογος Μπεζενίτης γιόρτασε καί χόρεψε γιά λίγο. Ό Γερμανός έννοιωσε ίκανός καί καταξιωμένος χειριστής δύσκολων άποστολών.

Ό Χριστόδουλος πίστεψε, πώς ξεπέρασε τό δημοσιογραφικό καί τόν τηλεοπτικό διασυρμό καί άνάπνευσε. Άλλά τό πανηγύρι δέν κράτησε γιά πολύ. Η έντιμη δικαστική έξουσία άνάτρεψε τό κλίμα τής φτιαχτής δικαίωσης. Έσυρε τό σκανδαλοποιό Μπεζενίτη στό Κακουργιοδικείο. Καί τόν φόρτωσε μέ τήν ποινή τής όκτάχρονης κάθειρξης.

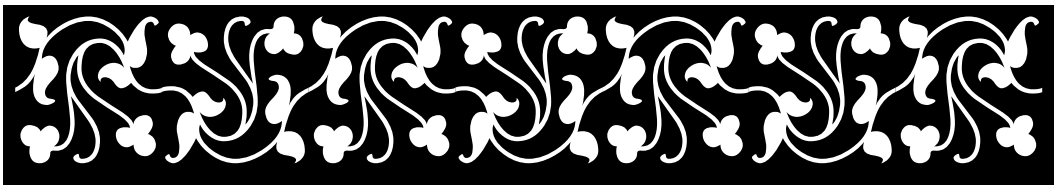
Άν κάποιοι άπό τούς άναγνώστες μου διατηρούσαν στό λογισμό τους, ίσαμε σήμερα, τήν άπορία, γιατί ό Χριστόδουλος προτιμάει τούς «κραγμένους» ή τούς άγράμματους, όταν καλείται νά έπιλέξει νέους Μητροπολίτες, πιστεύω, πώς μέ τήν ιστόρηση των συγκεκριμένων περιστατικών, θά πήραν τήν άπάντηση. Οί άνήθικοι καί οί άγράμματοι σκύβουν τό κεφάλι. Υποτάσσονται. Γίνονται νεροκουβαλητές στό μύλο τής άρχιεπισκοπικής έπαρσης. Άκυρώνουν τό Συνοδικό θεσμό καί όλόκληρο τό Κανονικό Δίκαιο. Υποθηκεύουν τή γνώμη τους καί τήν ψήφο τους. Καί μένει, μέ όρθιο τό κεφάλι, ό έννας. Ό άρχοντας καί δικτάτορας. Ό Χριστόδουλος.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

Έσύ είσαι τρυποκάρυδο. Τά ψάχνεις όλα καί τά μαθαίνεις όλα. Γιατί άπομακρύνθηκαν οί Ρουμάνες καλογρηές άπό τήν άρχιεπισκοπική κατοικία;

Μέ άγάπη
Παπα-Γιώργης

ΔΙΟΙΚΟΥΣΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

Με την έναρξη του δικαστικού έτους, τόν περασμένο Σεπτέμβριο, ο νέος Πρόεδρος του Συμβουλίου της Έπικρατείας (Σ.τ.Ε.) προσκάλεσε τόν Άρχιεπίσκοπο νά τελέσει άγιασμό, πράγμα πού θά γινόταν γιά πρώτη φορά. Ίκανός αριθμός δικαστών του άνώτατου αυτού δικαστηρίου άντέδρασε στην έέργεια αυτή του νέου Προέδρου και πολλές άπόψεις διατυπώθηκαν και άκούσθηκαν «ένθεν και ένθεν».

Δέν θά τοποθετηθούμε στο θέμα αυτό ούτε θά τó σχολιάσουμε. Θά σταθούμε όμως σέ κάποια άπό τίς παραμέτρους του και συγκεκριμένα σέ όρισμένα, πού είπωθηκαν άπό τόν χοροστατήσαντα Άρχιεπίσκοπο κατά την τέλεση της λατρευτικής άκολουθίας του άγιασμού. Μεταφέρουμε άποσπασματικά και κατά λέξη την παρακάτω παράγραφο άπό τίς άναφορές του Μακαριωτάτου:

«Τό Σ.τ.Ε. έχει πολλές φορές στη νεωτέρα μας ιστορία άμφισβητηθεί άπό τή Διοίκηση και υπήρξε συχνά πεδίο άφορητών πιέσεων γιά τήν έκδοση άποφάσεων, πού θά καλύπτουν τίς κυβερνητικές άυθαιρεσίες. Είναι, κατά ταύτα, εύλογος ή έπιθυμία των πολιτών νά υπάρχει βεβαία άνεξαρτησία της Δικαιοσύνης και κυρίως νά τηρείται ή σταθερότητα και τó άλώβητον του Σ.τ.Ε.».

Μέ άλλα λόγια ο Μακαριώτατος άχθηκε σαφώς και εύθέως σέ ό,τι άφορά και στο άπαράδεκτο των «έξωθεν» παρεμβάσεων και έπεμβάσεων και στο σεβασμό άπό τή διοίκηση των άποφάσεων του άνώτατου διοικητικού δικαστηρίου.

Και στην τελευταία αυτή άναφορά του Μακαριωτάτου θά τοποθετηθούμε εύθέως, καθαρά και χωρίς περιστροφές. Και θά μιλήσουμε σέ εύθú και όχι σέ πλάγιο λόγο. Κανένας διοικητικός σχηματισμός της έλληνικής Πολιτείας δέν έναντιώθηκε και δέν παραβίασε τόσο προκλητικά τίς άμετάκλητες άποφάσεις του Σ.τ.Ε. όπως αυτό έγινε άπό τήν έλλαδική Έκκλησία κατά τó πρόσφατο παρελθόν. Και αυτό τó γνωρίζει πολú καλά ο Μακαριώτατος.

Και ίδου ή άπόδειξη, πρόδηλη και πασίδηλη. Κατά τή δεύτερη περίοδο της δικτατορίας Ίωαννίδη, τó έτος 1974, δώδεκα έντιμοι και άψεγάδιαστοι Μητροπολίτες, μέ βάση, όχι τούς Έιρους Κανόνες, αλλά μία Συντακτική Πράξη, πού έκδόθηκε «τῇ παρακλήσει», της τότε, φίλα προσκείμενης πρòς τόν δικτάτορα, έκκλησιαστικής ήγέσιας, άπομακρύνθηκαν μέ τó «έτσι θέλω», έπιλεκτικά, άπό τίς μητροπολιτικές τούς έδρες. Δέν τηρήθηκε καμμιá κανονική διαδικασία. Δέν τούς άποδόθηκε καμμιá κατηγορία. Δέν έγινε καμμιá

έκκλησιαστική δίκη. Καί ὄχι μόνο δὲν ἀπολογήθηκαν, οὔτε καὶ ἀκούσθηκαν. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι γνωστὰ καὶ χιλιοεπωμένα καὶ δὲν χρειάζεται νὰ γίνονται ὑπομνήσεις.

Καὶ ἤλθε ἡ περίοδος τῆς μεταπολίτευσης. Ὅλες οἱ Συντακτικὲς Πράξεις (Σ.Π.) τῆς δικτατορίας καταργήθηκαν. Ὅλοι οἱ διωχθέντες καὶ ἐκδιωχθέντες πολίτες, ἀπὸ τὸν πρῶτο μέχρι τὸν τελευταῖο κλητήρα, ἡ ἀποκαταστάθηκαν «ἀνευ ἐτέρου» στὶς θέσεις τους ἢ τοὺς δόθηκε τὸ δικαίωμα νὰ προσφύγουν ἀμέσως στὸ Σ.τ.Ε. γιὰ τὴ δικαίωση καὶ τὴν ἀποκατάστασή τους. Οἱ μόνοι, οἱ μοναδικοί, ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες πολίτες, ποὺ ἔμειναν ἀπροστάτευτοι, δέσμιοι τοῦ περίφημου «ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ» τῶν Σ.Π. ἦσαν οἱ ταλαίπωροι δώδεκα Μητροπολίτες. Ἐπὶ δέκα πέντε (15) περίπου χρόνια τὸ μόνο, ποὺ ζητοῦσαν, ἦταν νὰ κριθοῦν οἱ πράξεις τῶν ἐκπτώσεών τους ἀπὸ τὸ ἀνώτατο δικαστήριό τῆς πατρίδας τους. Πρέπει δὲ νὰ λεχθεῖ ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐκπτώσή τους διατήρησαν πλήρως τὴν κανονικότητά τους, τοὺς δόθηκαν μάλιστα καὶ νέοι τίτλοι, τὰ γνωστὰ «παρατσούκλια»! Ἀσκοῦσαν δὲ στὸ ἀκέραιο καὶ τὰ ποιμαντικά καὶ τὰ τελετουργικά τους καθήκοντα. Τὸ μόνο, ποὺ τοὺς στέρησαν οἱ ἐκπτωτικὲς διοικητικὲς πράξεις, ἦταν τὰ διοικητικά τους καθήκοντα στὶς οἰκείες Μητροπόλεις. Ἀντικείμενο ἀπόλυτα ὑποκείμενο στὸν ἀκυρωτικὸ ἔλεγχό τοῦ Σ.τ.Ε.

Καὶ δόθηκε ἐπιτέλους, μετὰ 15 χρόνια, ἡ πολυπόθητη εὐκαιρία. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1988, μὲ νόμο τῆς τότε Κυβέρνησης τοῦ ΠΑΣΟΚ (1816/1988), ποὺ ψηφίσθηκε ἀπὸ τὴ Βουλὴ μὲ εἰσήγηση τοῦ τότε Ὑπουργοῦ Μένιου Κουτσόγιωργα, καταργήθηκε καὶ γιὰ αὐτοὺς τὸ ἐπάρατο «ἀπαράδεκτο» καὶ οἱ ὑπὸ τὰ συνεχῆ δεσμὰ Μη-

τροπολίτες προσέφυγαν τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1989 (πάλι ἐπὶ κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ) στὸ Σ.τ.Ε., ζητώντας τὴν ἀκύρωση τῶν προδήλως παράνομων καὶ σαφῶς ἀντικανονικῶν Πράξεων. Θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ λεχθεῖ, γιὰ τὴν ἱστορία καὶ μόνο τοῦ πράγματος, ὅτι στὸν παραπάνω νόμο Κουτσόγιωργα προστέθηκε, ἐπὶ τῆς οἰκουμενικῆς τότε κυβέρνησης, μία τροπολογία, ἀπλῶς καὶ μόνο γιὰ πλήρη διευκρίνιση τῶν βασικῶν διατάξεων τοῦ ἄρθ. 15 παραγ. 1 τοῦ νόμου 1816/1988 καὶ τίποτε περισσότερο. Ἄλλωστε οἱ προσφυγὲς εἶχαν ἤδη κατατεθεῖ ἀπὸ τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1989.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1990, μετὰ ἀναβολὲς καὶ ἐπισταμένη μελέτη, ἐκδόθηκαν οἱ ἀποφάσεις ἀπὸ τὸ Σ.τ.Ε., οἱ ὁποῖες πανηγυρικὰ καὶ χωρὶς ἐνδοιασμοὺς δικαίωναν πλήρως τοὺς ἐμπερίστατους Μητροπολίτες. Ἀκύρωσαν στὸ σύνολό τους, ὡς παράνομες τὶς ἐκπτωτικὲς πράξεις, οἱ ὁποῖες ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή θεωρήθηκαν, κατὰ τὸ νόμο καὶ τὴ νομολογία, ὡς οὐδέποτε ἐκδοθεῖσες.

Τὴν τότε διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας κατέλαβε πανικός. Ὅχι μόνο ἀντέδρασε σπασμωδικὰ, ἀλλὰ κατηγορηματικὰ διακήρυττε *urbi et orbi* ὅτι δὲν θὰ ἐφαρμόσει τὶς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. καὶ ὅτι δὲν προτίθεται νὰ ἀποκαταστήσει στὶς ἔδρες τοὺς ἤδη δικαιωθέντες Ἀρχιερεῖς. Μάλιστα δὲ στράφηκε καὶ κατὰ τῶν δικαστῶν τοῦ Σ.τ.Ε. καὶ διατύπωνε σκέψεις περὶ ἀφορισμοῦ τους κλπ. Ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. ἐκείνων τῶν ἡμερῶν προβάλλονταν ἀνάγλυφα αὐτὰ τὰ περιστατικά. Ὁ προβληματισμὸς καὶ ἡ ἀναταραχὴ στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἦταν ἐμφανῆ.

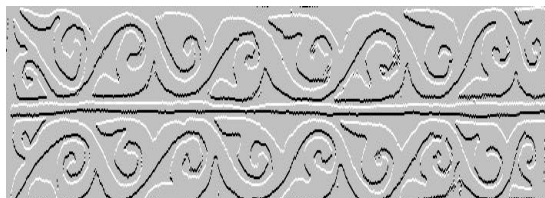
Ἡ διοίκηση ὅμως τῆς Ἐκκλησίας συνέχιζε νὰ ἀντιδρᾷ στὶς ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. μὲ τὴ συνεχῆ ἔκδοση παράνομων πρά-

ξεων, οί όποϊες άκυρώνονταν όλες άπό τό Σ.τ.Ε. Ό άριθμός τών άποφάσεων έφτασε περίπου τϊς τριάντα, με κορυφαία τήν άπόφαση 1028/1993 τής Όλομέλειας του δικαστηρίου, ή όποία, μετά τρία χρόνια ταλαιπωρίας, έσφράγισε και έκλεισε τήν υπόθεση, κρίνοντας ότι μόνοι νόμιμοι και έν ενεργεία Μητροπολίτες στίς οϊκέϊες Μητροπόλεις είναι οί δικαιωθέντες πρώην έκπτωτοι και όχι οί αντικαταστάτες τους, έστω και άν ή έκκλησιαστική διοίκηση, παρανομούσα, δέν είχε άνακαλέσει τά Διατάγματα έγκαταστάσεως τών τελευταίων. Έπιπλέον κρίθηκε ότι οί διοικητικοί σχηματισμοί τής Έκκλησίας δέν μπορούν νά λειτουργούν νόμιμα χωρίς τή συμμετοχή σ' αυτούς τών δικαιωθέντων Ίεραρχών.

Και τό σπουδαιότερο, ή μάλλον τό τραγικότερο. Ό άρμόδιος Είσαγγελέας μετά μακρά προκαταρκτική έξέταση, με άφορμή τήν κατ' έξακολουθήση μη συμμόρφωση τής έκκλησιαστικής διοίκησης στίς άποφάσεις του Σ.τ.Ε., άσκησε ποινική δίωξη σέ βάρος του τότε Άρχιεπισκόπου και τών συνοδικών Ίεραρχών για εύθεία παραβίαση του Συντάγματος, τό όποιο έπιβάλλει σέ κάθε σχηματισμό τής διοίκησης τήν έκτέλεση τών άποφάσεων του Σ.τ.Ε. Καί έπραξε τούτο, γιατί και ή ίδια ή Έκκλησία με τόν Καταστατικό της Χάρτη (ν. 590/1977), που ήταν δικό της μεταπολιτευτικό κατασκεύασμα, χαρακτηρίζεται στήν παραγ. 4 του άρθρου 1 ως Ν.Π.Δ.Δ., με άποτέλεσμα άφενός όλες οί διοικητικές της πράξεις νά υπόκεινται στον έλεγχο του άκυρωτικού δικαστηρίου (Σ.τ.Ε.) και άφετέρου νά άπορρέει σαφής υποχρέωση συμμόρφωσης πρός τϊς άποφάσεις αυτού. Ή παραπάνω όμως δίωξη δέν κατέληξε ποτέ στα ποινικά άκροατήρια, γιατί ή τότε

Κυβέρνηση Μητσοτάκη, έπικαλούμενη τήν άσχετη διάταξη του άρθρου 30 του Κώδ. Ποιν. Δικονομίας, άνάστειλε τή δίωξη κατ'ά του τότε Άρχιεπισκόπου και τών μελών τής Συνόδου. Καί ή άναστολή αυτή διαρκεί μέχρι σήμερα. Τήν ίδια τύχη τής άναστολής είχε και ή ταυτόχρονη ποινική δίωξη, ή όποία άσκήθηκε για σοβαρές παραβάσεις του έκκλησιαστικού νόμου σέ βάρος του Προέδρου και μελών του Συνοδικού Δικαστηρίου, που δίκασε και κατεδίκασε σέ δεκαετή άργία τόν άγιο Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο.

Ή διοίκηση τής Έκκλησίας, με τήν έμμονή της νά μήν έφαρμόζει τϊς άποφάσεις του Σ.τ.Ε. και με τήν άσκηση σέ βάρος της για τό λόγο αυτό ποινικής δίωξης, βρέθηκε σέ φοβερό άδιέξοδο. Καί τότε κατέφυγε σέ άλλο τέχνασμα. Έπινόησε τά άντικανονικά και άνύπαρκτα «Έπιμία Άκοινωνησίας» (βλ. χαρακτηρισμό άείμνηστου καθηγητή του Κανονικού Δικαίου Μουρατίδη), τά όποια έπέβαλε «*διά βοής, χωρίς καμμιά διαδικασία*» (βλ. Μητροπολίτης Λαγκαδά, συνεδρία ΙΣΙ, 7 - 10 - 1998), και προσέδωσε σ' αυτά πνευματικό χαρακτήρα, μόνο και μόνο για νά άνακόψει τήν πορεία τής υπόθεσης στο Σ.τ.Ε. Καί αυτό δέν είναι δική μας κρίση. Ό νυν Μητροπολίτης Σταγών και Μετεώρων κ. Σεραφεΐμ, κατ'ά τη συνεδρία τής Συνόδου τής 1. 9. 1998, έπισήμανε χαρακτηριστικά: «*Τό Έπίμιον έπεβλήθη λόγω τής δικαιώσεώς των άπό τό Σ.τ.Ε. Διά τούτο εύρέθη τό Έπίμιον, χωρίς νά γίνει καμμιά διαδικασία*»!!! Έδώ δηλαδή παρατηρούμε το έξής τραγικό. Ή Έκκλησία τιμώρησε και πάλι τούς έναπομείναντες πλέον τρεΐς Μητροπολίτες, για μόνο τό λόγο ότι σεβάσθηκαν τϊς άμετάκλητες άποφάσεις του Σ.τ.Ε.!

ΝΤΟΚΟΥΜΕΝΤΑ

Ο ρόλος του Χριστόδουλου

Ο αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος γνώριζε από πρώτο χέρι τις πρωτοβουλίες Γιοσάκη-Θεοκλήτου στα δικαστήρια, έδινε συμβουλές, διόριζε δικηγόρους και συναντούσε με δική τους μεσολάβηση δικαστές. Σύμφωνα με τα στοιχεία:

* Στην κατάθεσή του στον επιθεωρητή (ἀρεοπαγίτη τότε και νυν αντιπρόεδρο του Ἀρείου Πάγου) Χρ. Μπαλντά, ο κ. Κουμαριανός εμπλέκει ευθέως τον αρχιεπίσκοπο στις υποθέσεις Γιοσάκη: Τήν πρώτη φορά συμβουλευεται τον αρχιεπίσκοπο ἄν πρέπει να μηνύσει τόν πρώην μητροπολίτη Ἀττικῆς Νικόδημο Γκατζιρούλη γιά ὅσα συκοφαντικά διαδίδει καί γράφει

έναντίον του. «Παιδάκι μου, δέν ἀξίζει τόν κόπο, αὐτά εἶναι συκοφαντίες», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

* Τή δεύτερη φορά, ὅταν ὁ Νικόδημος ἐπιμένει νά τόν συκοφαντεῖ στό ἔντυπό του, ὁ Γιοσάκης λέει στό Θεόκλητο ὅτι «ἔπρεπε νά κάνει ἀγωγή καί ὅτι μπορούσε ἀπό νομικῆς ἀπόψεως νά τήν ἀσκήσει σέ ὁποιοδήποτε πρωτοδικεῖο τῆς χώρας ἔχει κυκλοφορήσει τό ἐπίμαχο ἔντυπο».

Τοῦ εἶπε ἀκόμη ὅτι τό θέμα τῆς διευθύνσεως τῆς κατοικίας εἶναι τυπικό: «Σ' αὐτή τή φάση συμβουλευτήκα τόν ἀρχιεπίσκοπο καί ἄλλους φίλους μου νομικούς ἀσχέ-

Ἐκεῖ σταμάτησε τό θέμα. Στό σημεῖο αὐτό τό παρέλαβε καί ἡ σημερινή ἐκκλησιαστική ἡγεσία. Καί σ' αὐτή τήν κατάσταση τό διατηρεῖ μέχρι σήμερα, ἐπιβεβαιώνοντας καί ἐπικυρώνοντας ἔτσι ὅλες τίς παρανομίες καί ἀντικανονικότητες τοῦ παρελθόντος, παρὰ τίς «προεκλογικές» τῆς θέσεις καί διακηρύξεις. Καί τό ἐρώτημα, πού διατυπώνεται μέ πόνο

καί θλίψη πολλή, εἶναι τοῦτο: Ποιό σεβασμό καί ποιᾷ «τήρηση τοῦ ἀλώβητου τοῦ Σ.Τ.Ε.» ἀξιώνει σήμερα ἡ ἐκκλησιαστική μας ἡγεσία ἀπό τόν ταλαίπωρο λαό μας, μετά τὰ ὅσα τραγικά καί θλιβερά παραπάνω παρατέθηκαν, τὰ ὅποια, τὰ μόνα πού προσάπτουν, εἶναι ντροπή καί ὄνειδος;

ὁ Σχολιαστής

τους προς την υπόθεση και τους έρώτησα αν αυτό μπορεί να γίνει. Ο αρχιεπίσκοπος μου είπε ότι αν συμφωνούν οι νομικοί τότε να τό κάνω. Οι δέ νομικοί μου είπαν ότι μπορώ να τό κάνω», λέει ο Θεόκλητος. Τά υπόλοιπα τά ανέλαβε ο ίδιος ο Γιοσάκης μέ γνωστή του δικηγόρο στό πρωτοδικείο Πειραιᾶ.

* Ο αρχιεπίσκοπος είχε συστήσει στον κ. Θεόκλητο ως δικηγόρο, σέ παρακλάδι της ίδιας υπόθεσης στό πρωτοδικείο Ἀθηνῶν, τον κ. Παπανικολάου, ἐπειδή ἦταν νομικός σύμβουλος της Ἐκκλησίας. Ὅπως ὁμολογεῖ, μάλιστα, ὁ κ. Κουμαριανός, ὁ αρχιεπίσκοπος, μέ πρωτοβουλία Γιοσάκη, συναντήθηκε δύο τουλάχιστον φορές, ἐθιμοτυπικά πάντα, μέ τήν Ἀντ. Ἡλία καί ἄλλες δύο φορές μέ ὁμάδα δικαστῶν.

* Δικηγόροι τοῦ κ. Θεοκλήτου ἦταν στό δικαστήριο τοῦ Πειραιᾶ ὁ Ν. Ἐμμανουηλίδης, ἀπό τό Βόλο, γνωστός καί ὡς δικηγόρος της μητρόπολης ἀπό τήν ἐποχή πού ὁ κ. Χριστόδουλος ὑπηρετοῦσε ἐκεῖ καί ὁ κ. Γ. Νικολακόπουλος (πού τοῦ σύστησε ὁ Ἰ. Γιοσάκης), συνεργάτης τοῦ Σάκη Κεχαγιόγλου. Καί οἱ δύο κατηγοροῦνται γιά σύσταση καί συμμορία καθῶς καί δωροδοκία της κ. Ἡλία καί τοῦ Εὐαγ. Καλούση.

* Ὅπως λέει ὁ Θεόκλητος, ὁ Γιο-

σάκης ὅταν πῆγε στόν τότε πρόεδρο ὑπηρεσίας, Ν. Ποταμιάνο, παρατήρησε μιά συμπεριφορά φιλική μεταξύ τους. Ὁ κ. Ποταμιάνος τοὺς ἐξυπηρέτησε τάχιστα. Πῆραν ἀμέσως τήν προσωρινή διαταγή καί δικάσιμο γιά τίς 20-5-2003. Ὡς ἐκ θαύματος ἐκείνη τήν ἡμέρα δικάζε τήν υπόθεσή τους ἡ κ. Λαμπροπούλου, σύζυγος του κ. Ποταμιάνου. Γιά τήν ἱστορία, οἱ δύο αὐτοὶ δικαστές ἄν καί παραπέμφθηκαν στήν πειθαρχική ὁλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου γιά ἀπόλυση, εἶναι οἱ μόνοι πού τή γλίτωσαν...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΖΕΡΒΑΣ

Ἐφημερίς «Κυριακάτικη
Ἐλευθεροτυπία», 6 Νοεμβρίου
2005

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X